

abby hanlon

SAMMIE

EN DE ECHTE
BESTE VRIENDIN

Vertaald door Edward van de Vendel

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2017

Voor mijn helpers

www.abbyhanlon.com
www.queridokinderboeken.nl
www.tijgerlezen.nl

Oorspronkelijke titel *Dory and the real true friend*, Dial books, 2015

Copyright © 2015 Abby Hanlon

Copyright vertaling © 2017 Edward van de Vendel

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Nanja Toebak
Vormgeving binnenwerk Nancy Koot

ISBN 978 90 451 2092 8 / NUR 287

EEN ECHTE BESTE VRIENDIN

Een echt kind, dat iedereen kan zien,
en dat toch met jou wil spelen.

Wacht eens even.
En ik dan? Waarom
staat dit hier zo
opeens? Dit klopt
helemaal niet.

Maria

Ik

Meneer
Schatje

HOOFDSTUK 1

WAT EEN RARE

Ik heet Sammie, maar iedereen noemt me Draakje. Dit is mijn gezin.

Ik heb een moeder, een vader, een grote broer en een grote zus en dat zijn allemaal gewone mensen. Ik heb ook een monster en een goede fee die geen gewone mensen zijn, omdat ik de enige ben die ze kan zien.

Maria is mijn monster. Ze slaapt onder mijn bed en speelt de hele dag met me. Meeneer Schatje is mijn goede fee. Hij woont in het bos maar hij komt me helpen als ik in de problemen zit. En ik sta op het punt om in de problemen te raken, want...

...morgen is de eerste schooldag in groep 3!

Ik vertel het grote nieuws aan Maria. We doen ons lievelingsspelletje. Gymmen.

‘O ja. O ja. Dat gebouw! Met die fontein ervoor!’ zegt Maria. ‘Daar heb je een heleboel kinderen, maar niet zo veel grote mensen! Jippie! Ik ben gek op dat gebouw!’ zegt ze. ‘Kom, we gaan onze tas inpakken!’

Maria besluit een lijst te gaan maken van de dingen die ik mee moet nemen.

‘Sorry hoor, maar dat kan ik *niet* lezen,’ zeg ik.

Daarom leest ze het aan me voor. ‘Morgen mee naar school nemen: de vuile was van papa, extra salami, en limonade.’

‘*Wat een rare lijst!*’ zeg ik. ‘Weet je *zeker* dat je weet wat school is?’

‘Jep. Superzeker,’ zegt ze.

‘Oké dan,’ zeg ik.
‘Ik geloof je.’

Eerst zoeken we
zoveel mogelijk
vuile was van papa.

Dan stop ik alle vuile was in mijn rugzak. Nu lijk ik op een groot kind dat een rugzak vol met huiswerk heeft. O, *dus daarom had ik die was nodig!*

Dan sluipen we naar de keuken. Daar is gelukkig niemand. Ik pak een handvol plakjes salami en stop ze in mijn trommeltje. Echt hoor, mama doet er altijd te weinig salami in!

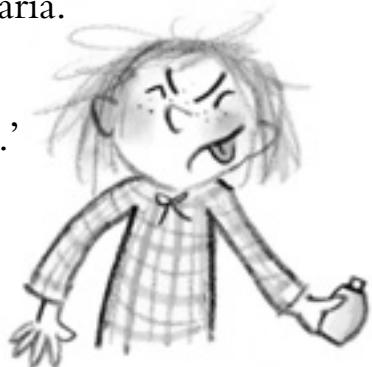
Dan gaan we op
zoek naar limonade.

‘Oké. Zou hier citroenlimonade
in zitten?’ vraag ik aan Maria.

‘Ik knijp voorzichtig en
dan zeg jij wat er gebeurt.’

‘WAUW! JAHAAA!’

‘En?’ vraag ik.

‘Je hebt ENORME spieren!’ zegt Maria.

‘En verder?’ zeg ik.

‘En je botten geven licht!’

‘En verder?’

‘En je hebt toverwenkbrauwen!’ zegt Maria.

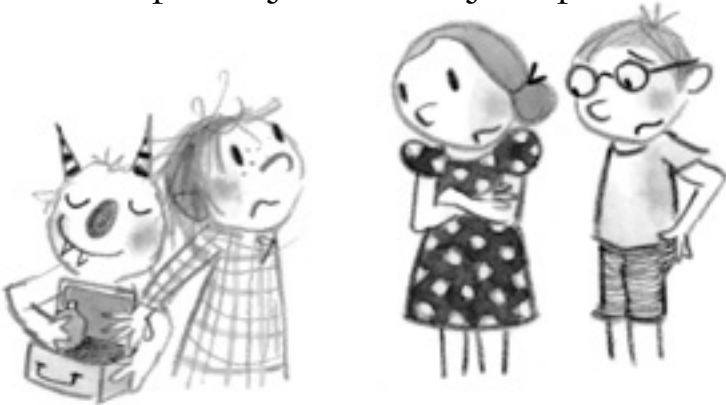
Ik weet niet wat ze daarmee bedoelt, maar het klinkt leuk.

‘We pakken het in!’ zeg ik.

Precies op dat moment komen mijn broer en zus de keuken in.

‘Wat ben je aan het doen?’ vraagt Violet, mijn zus.

‘Niks,’ zeg ik, terwijl Maria snel het flesje citroensap in mijn trommeltje stopt.

‘Draakje, je weet dat je aangekleed moet zijn, hè, als je naar school gaat? Je kunt nu niet meer elke dag dat vieze oude nachthemd dragen,’ zegt Violet.

‘En op school kun je niet de hele tijd tegen jezelf praten,’ zegt Luuk.

‘Of in de klas met de meubels gaan slepen om een fort te bouwen, zoals je vorig jaar deed,’ zegt Violet.

‘Je moet gewoon proberen om geen dingen meer te verzinnen!’ zegt Luuk. ‘Dat is HET ENIGE dat je moet onthouden, Draakje.’

‘Ja,’ zegt Violet. Ze zwaait met haar vinger. ‘Wat je ook doet, je mag GEEN dingen verzinnen!’

‘...dus niet gaan zeggen dat er monsters in ons huis wonen!’ zegt Luuk.

‘...en niet over Mevrouw Kakenkraker praten!’ zegt Violet.

‘Mevrouw Wie? Die ben ik allang vergeten!’ zeg ik, maar dat is helemaal niet waar, want Mevrouw Kakenkraker is nog steeds mijn lievelingsspelletje.

Mevrouw Kakenkraker is een dief, en ze is vijfhonderdzeven jaar oud, en ze heeft heel scherpe tanden, en ze wou me uit ons gezin wegstelen en me voor eeuwig in haar grot opsluiten, maar ik was haar te slim af.

‘En,’ zegt Violet, ‘het belangrijkste dat je onthouden moet is NIET JEZELF ZIJN. Lukt dat, denk je?’

‘Draakje? Waar kijk je naar?’ zegt Luuk.
‘Opletten!’

‘Snap je waarom we je dit allemaal vertellen?’
zegt Violet. Ze schudt aan mijn schouders.
‘Wakker worden! Opletten!’

‘OMDAT!! ALS JIJ JE ALS EEN RARE GAAT GEDRAGEN DAN WIL NIEMAND VRIENDEN MET JE WORDEN.’

Violets woorden zijn net zware rotsblokken die uit de lucht komen

vallen en een voor een op mijn hoofd terecht-komen en alle monsters weggagen.

‘Wat?’ zeg ik.

Violet zegt heel langzaam: ‘Dan. Wil. Niemand. Vrienden. Met. Je. Worden.’

‘Kan me niet schelen,’ zeg ik. Maar ik zie mezelf al helemaal alleen staan in de pauze.

‘Als je vrienden wilt,’ zegt Violet, ‘dan kun je maar beter naar me luisteren. Je moet bedenken welke kleren je morgen aantrekt.’

‘Ik ga het meteen doen,’ zeg ik. Ik loop achterstevoren de keuken uit. Dan draai ik me om en ren naar boven, naar mijn kamer, en doe de deur dicht.

Zo snel als ik kan, haal ik al mijn kleren uit mijn lades, echt allemaal, en ik gooi ze op een grote hoop, want dan kan ik bedenken wat ik morgen aan kan doen.

Ik zoek mijn mooiste kleren uit, zodat ik die op de eerste schooldag kan dragen.

Deze ruitjesbroek

Dit shirt met stippen

Dit...

regenboogshirt eroverheen

Sokken met streepjes

Kerstmuts.. nee... ja... nee...
ik weet nog niet...